

ne pa se je Stamford gugal na gugalnici na vrtu svoje graščine. Ko je bil v najlepšem zalatu, se je utrgala vrv. V velikem loku je Stamford odletel na tla

in obležal z zlomljenim tilnikom. Smrt, ki je nešteto krat prežala nad njim, ko je bil v letalu, ga je dočakala doma na gugalnici.

pomagal, da se še letos poročim. A je prišel žalostni dan, ko je morala zapustiti svojo službo ter se preseliti v porodnišnico. Zenin jo je pridno obiskoval in obetal zlate gradove, čeprav je moral vedeti, da jih izpolniti ne more. Brez poročnega prstana je šlo zapeljano dekletu z detetom k laži-ženinu stanovat in stradati. Saj še toliko ni zaslužila, da bi ob mesecu plačala stanovanje. Zato jo je kratkomalo v temni noči popihaval čez mejo: Nesrečnica pa je v črni noči hitela vsa sestradena in premražena na njegov dom, kjer so jo — kratkomalo odslovili ter še ošteli. Bližje je bila obupu, a še ena pot ji je bila odprta: k lastni materi. Zopet je hitela v temni noči v hribe ter potrkala na okence, kjer so spali njena bedna mati. Oj, koliko solz je teklo tisto noč pri ubogi materi, ki je bila sama potrebna podpore. — Dete je ostalo pri stari materi, a revica je šla iskat nove službe, kjer se hoče truditi, da pomaga svoji materi in svojemu otročičku, da oba ne sestradata v gorski samoti. Kje pa j

DRUŠTVENE VESTI

Našim dekletom.

Marija Štupca.

Ali so dekliške zveze potrebne? Da! Kakor se posamezna pšenična bilka zlomi in v tla potepta, ker je prešibka, tako klone nežno dekliško srce lahko ob prvem viharju, ki se zažene v boju življenja v njo. Sto in stotisoč pšeničnih bilk se naslanja druga ob drugo na njivi in zlato klasje zori in ponižno klanja polne svoje glavice pod dragoceno težo. Tako dobra dekleta. Težko, da, skoraj nemogoče je, vztrajati po edinki v zapeljivosti današnjih dni; pogumno in veselo se stavijo v bran dekleta v strnjenih vrstah Marij. družb in dekliških zvez.

Zato, dekleta ljuba, Ve rožice naših livad in cvetlice naših gora, vstanite k novemu delu za svojo dekliško čast in za najdražje svoje zaklade: globoko vernost in neoporečno krepost in čednost. Tesno, iskreno in toplo prijateljstvo naj Vas veže med seboj; starejše ljubite mlajše, mlajše zaupajte se vodstvu izkušenih in izurjenih deklet, ki so že več let ali desetletja hodila svetla pota pod zastavo Brezmadežne. Oj, koliko mladenk je zabredlo v nesrečo, ker so se posmehovale opominom starejših!

Ni še dolgo tega, kar mi je poslala bivša učenka prošnjo, naj jo obiščem v bolnici. Komaj sem jo spoznala, tako je bila spremenjena vsled prestalega trpljenja. Ni spustila moje roke in potok solz ji je lil po upadlih licih, ko je ihtela: »Oh, ljuba moja učiteljica, 30 let sem bila že stara, pa me nihče ni pre-

motil. V Marijini družbi sem bila do lanskega leta, pa se mi je ena zamerila, pa sem odšla, ker me je posvarila. Oj, kako žalostni so bili moja mati, ko so sinoči odnesli moje detece na pokopališče, mene pa odpeljali v bolnico. Saj zaslužim, da moram trpeti. Naj mi Bog odpusti in Marija, moja samozavest, moj ponos! Saj rada umrjem, saj sem zaslužila vse to, zakaj nisem ostala med dobrimi tovarišicami! — Drugi dan je izdihnila svojo spokorno dušo...

In v preteklem letu je bilo, ko sem srečala mladenko služkinjo, še ne 20-letno, v družbi mladeniča. Bila je še nedavno Marijina družbenka, a začela je opuščati shode, zanemarjala je mesečno sv. obhajilo. Dvakrat sem jo na rahlo prosila, naj bo previdna. Ponosno je odgovorila: »Nevesta sem in on moj ženin; saj imam strica, ki mi bode

Najvišje točke Himalaja pogorja v severni Indiji so preletela angleška bomba na letala.

Ženitovanska ladja.

Turški sultanat je bil odpravljen od po-vojne narodne skupščine 2. nov. 1922 po stoletnem obstoju. Dne 17. nov. je pobegnil iz sultanata svojih očetov zadnji sultan Mohamed Vahid-End-din Khan VI. Komaj si je rešil življenje. Svoje neizmerne zaklade je moral pustiti v Turčiji. Najbogatejši vladar v Evropi je postal na mah revež! Njegova družina ga je spremlila v prognanstvo na Rifiero ob francoskem Sredozemskem morju.

Pred meseci je omožil sultan eno svojih hčerk s prestolonaslednikom v Haiderabadu, s sinom najbogatejše-ga indijskega maha-

Pavel Keller:

(I. nadaljevanje.)

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Okrog tega studenca so predli ljudje pripovedke in legende. Seveda so jih v tem novem času, v čigar žarki luči izumirajo stare pravljice postave, ko gredo stara sporočila v pozabo, ko ginejo častitljive navade, pripovedovali le še otrokom. Tako je pripotovala prěsveta Devica čez vroče polje, da bi pomagala revnim ljudem in je prišla do tega studenca, iz katerega je vrela tedaj še hladna, mirna voda. Tam je prěsveta Devica pila. Pri tem pa ji je padel v studenec zlati nakit in v njem leži še do današnjega dne. Studencu pa je zaradi te velike časti postalo čisto vroče in sedaj od veselja skaklja proti nebu, dan in noč, poletji in pozimi.

»Ni tako«, je rekel oče Blažun, »čisto drugače je res; živela je čarovnica, ki je bila pre-

lena, da bi si grela vodo; zato je šla in začarala studenec in sedaj vre vreča voda na dan. Colnarjevi še danes hodijo z velikimi vrči po njo, da pomivajo posodo v njej.«

»Vse to je neumnost«, se je smejal mesar Debeljak. »Saj vendar veste, da je med Karlom IV. in »zlato bulo« nekaka zveza. To zlato bulo je cesar, ko je bil še pogan, vodil na vseh svojih potih s seboj, kakor judje zlato tele. Kar naenkrat pa se je poganstva naveličal in se je dal krstiti pri tem studencu. Zlato bulo pa je prekopicnil v studenec. Zato studenec sedaj borbota in prha kar divji. To vsak lahko vidi na mehurjih, ki se dvigajo iz njega.«

»Debeljak«, ga je poučil nekdo iz mesta, »vi se motite. Zlata bula Karla IV. ni bila žival, ampak postava. Na pergamentu, na katerem je bila napisana ta postava, je bila pritrjena zlata puščica kot pečat. In tak pečat so imenovali tedaj »zlato bulo«. Vsa postava se je imenovala potem »zlata bula.«

»Čenčes«, je rekel Debeljak, »jaz sem slišal zgodbo od svojega starega očeta. Ta pa je bil